

Συνέντευξη του καθηγητού Δημητρίου Τσελεγγίδη για τον Όσιο Γέροντα Παΐσιο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες /](#)

© imkastorias - Κύριε Τσελεγγίδη τι

σημαίνει για την Εκκλησία η αγιοκατάταξη του γέροντα Παΐσιου;

«Η αγιοκατάταξη ερμηνεύεται ως μία κίνηση ότι ο άνθρωπος γίνεται άγιος από το Θεό. Δεν μπορεί κανείς να γίνεται άγιος αν δεν του δοθεί η ενέργεια του Θεού, δηλαδή η αγιότητα. Πρόκειται για τη δογματική συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας που βλέπει δια των ακολουθούντων σημείων, αυτά τα οποία σχετίζονται με το πρόσωπο αυτό. Η Εκκλησία έρχεται θεσμικώς και κατακυρώνει την αγιότητα με μία επίσημη εκκλησιαστική πράξη».

- Ήρθε κάπως καθυστερημένα η συγκεκριμένη κίνηση από πλευράς της επίσημης Εκκλησίας δεδομένου ότι πέρασαν 21 χρόνια από τη στιγμή που κοιμήθη ο Παΐσιος;

«Η αγιότητα του πατρός Παΐσιου, τον οποίο γνώρισα από τα φοιτητικά μου χρόνια ήταν πιστοποιημένη στη συνείδησή μας επειδή μας το βεβαίωνε ο Θεός. Όχι απλώς νοητικώς, αλλά δια των ακολουθούντων σημείων του Αγίου Πνεύματος. Μας βεβαίωνε ο Θεός το λόγο του και ήταν συνείδηση ευρύτερα ότι ο Παΐσιος είναι άγιος.

Η αγιοκατάταξη είναι θέμα διαχείρισης της διοίκησης της Εκκλησίας, δηλαδή της Επισκοπής. Η Επισκοπή έχει τον θεσμικό ρόλο να προχωρήσει στην αγιοκατάταξη

όταν εκείνη κρίνει. Όταν δηλαδή το Πνεύμα το Άγιο λειτουργήσει και στις συνειδήσεις ότι πρέπει να το κάνει. Δεν εξαναγκάζεται. Φυσικά και το γνώριζε ή το είχε πληροφορηθεί η Εκκλησία, καθότι ήταν γνωστές ανά τον κόσμο οι ευεργεσίες του Αγίου Παΐσιου.

Εγώ ως πιστός γνώριζα ότι ισχύει η αγιότητά του. Το ότι έγινε και τυπικά, δεν θα πω ότι δεν ήταν τίποτα. Ήταν ουσιαστικά η επισημοποίηση ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε τη λέξη άγιος, την οποία χρησιμοποιούσαμε ήδη».

- Εφόσον και εσείς ή και πολύς ακόμα κόσμος γνώριζε τον Παΐσιο, πόση σημασία έχει η τυπική αναγνώριση της αγιότητάς του;

«Μικρή σημασία έχει. Επειδή όμως μπορεί να αμφισβητηθεί από τον οποιονδήποτε, λέγοντας ότι πρόκειται για υποκειμενική εκτίμηση και ενέχει τον κίνδυνο του σφάλματος, η θεσμική αναγνώριση αποτελεί την έκφραση της συλλογικής συνειδήσεως του πληρώματος της Εκκλησίας.

Πάντως, παρά γεγονός ότι ο Άγιος Παΐσιος έχει κοιμηθεί η ουσία του δεν αλλάζει για εμένα. Τις ίδιες απαντήσεις που είχα από εκείνον όταν βρισκόταν εν ζωή, έχω και τώρα».

- Τι εννοούμε όταν αναφερόμαστε στην πνευματικότητα του Παΐσιου; Κάποιοι μιλούν για τα θαύματα ή τις προφητείες του.

«Τα θαύματα είναι το αποτέλεσμα. Εκείνο που προηγείται και πρέπει να υπάρχει είναι η αγιοπνευματική παρουσία. Στο πλαίσιο της Εκκλησίας, όταν μιλάμε για πνευματικότητα, δεν εννοούμε αυτό που νομίζει ο κόσμος ευρύτερα.

Ο κόσμος εκλαμβάνει ως πνευματικότητα και τη διάνοηση. Ότι δηλαδή δεν είναι έργο χειρών, αλλά έργο της διανοίας του ανθρώπου, θεωρείται από τον κόσμο ως πνευματικό.

Στην Εκκλησία όταν μιλάμε για έναν πνευματικό άνθρωπο, εννοούμε αυτόν που έχει ενεργό μέσα του το Πνεύμα το Άγιο. Κάθε πιστός το έχει λάβει στη βάπτισή του και ειδικότερα κατά το Άγιο Χρίσμα. Η διαφορά είναι ότι στη συνέχεια -όπως έλεγε ο Άγιος Παΐσιος- την έχει «μπαζώσει με τα απόβλητα της αμαρτίας του». Οπότε έχει καταστεί ανενεργή η χάρη του Θεού.

Στην Εκκλησία μέσω τις πνευματικής άσκησης, η οποία συνίσταται στις εντολές του Θεού και καταγράφεται στα Ευαγγέλια, μετέχοντας στα μυστήριά της που ενεργοποιούν την υπάρχουσα θεότητα μέσα μας, ο πατήρ Παΐσιος ενεργοποίησε την αγιότητά του. Αυτό του έδινε τη δυνατότητα σε σχέση προς τη διάθεση του

άλλου που τον άκουγε, με την αγάπη που είχε για τον ακροατή του, να θεραπεύει».

- Ίσως όμως το γεγονός ότι κάποιος ασθενής θεραπευόταν να οφείλεται στο ενδιαφέρον που έδειχνε ο Παΐσιος. Έτσι, κάποιος να αντλούσε τη δύναμη και την πίστη ότι μπορεί να γιατρευτεί. Γεγονός είναι ότι πολλοί αμφισβητούν το θαύμα, όπως παρουσιάζεται από την Εκκλησία. Μήπως το θαύμα προέρχεται από την εσωτερική δύναμη του καθενός;

«Όχι. Δεν είναι έτσι. Η εσωτερική δύναμη είναι η προαίρεση του ακροατή. Η διάθεση να δεχτεί με ένα ταπεινό φρόνημα. Η θεραπεία ερχόταν επειδή είναι ζωντανός φορέας του Αγίου Πνεύματος ο Άγιος Παΐσιος και αγαπούσε από καρδιάς τους ανθρώπους και τους πάσχοντες. Χαρακτηριστική είναι η φράση που χρησιμοποιούσε ο ίδιος: «Να μπορούσα να κομματιάσω την καρδιά μου και να τη μοιράσω σε όλους», θέλοντας έτσι να μοιράσει την αγάπη του σε όλους.

Ο Άγιος Παΐσιος ζητούσε από το Θεό για λογαριασμό του πάσχοντος, να τον γιατρέψει. Ο Θεός επιβράβευε τον Άγιο, δίνοντας αυτό που του ζητούσε, γιατρέυοντας τον πάσχοντα. Σε κάποιες περιπτώσεις ο πάσχων δεν ζητάει πάντοτε να τον γιατρέψει ο Άγιος, αλλά πολλές φορές όπως συνέβη με τον παραλυτικό, τον οποίο γιάτρεψε ο Χριστός, ο Άγιος ζητάει από μόνος του τη βοήθεια του Θεού για τη θεραπεία του ασθενούς. Βοηθάει όμως και η πίστη των άλλων. Εδώ παρεμβαίνει το εκκλησιολογικό φρόνημα, όπως το ονομάζουμε εμείς οι θεολόγοι. Αυτό σημαίνει ότι όπως σε μία οικογένεια όταν πάσχει κάποιος και δεν μπορεί να κάνει κάτι, και οι συγγενείς του τον πηγαίνουν στο γιατρό, έτσι και ο Παΐσιος ο πνευματικός γιατρός, θεραπεύει όχι μόνο εκείνους που έρχονται σε αυτόν. Θεραπεύει κι όσους αισθάνεται ότι έχουν την ανάγκη του με την «πνευματική τηλεόραση», την οποία διέθετε.

Ως προς τα θαύματα είναι πραγματικά γιατί έχουμε θεραπείες. Υπάρχουν περιστατικά θεραπείας, όπου οι ασθενείς τα έχουν καταθέσει. Παράδειγμα ένας καρκινοπαθής, τον οποίο θεράπευσε ο Παΐσιος. Οι εξετάσεις έδειξαν ότι δεν αντιμετώπιζε κανένα πρόβλημα, χωρίς να έχει προηγηθεί ιατρική παρέμβαση.

Ένα άλλο παράδειγμα ήταν η παρότρυνση για χρήση γιατρού ή φαρμάκου. Σας αναφέρω ένα περιστατικό, το οποίο μου εμπιστεύθηκε γιατρός, καθηγητής, ο οποίος συνδεόταν με τον Πατέρα Παΐσιο. Σε μία συνάντηση που είχαν, είπε ο γιατρός στον Παΐσιο ότι τον πονούσε το στομάχι του. Ο Παΐσιος τον προέτρεψε να πάρει ένα ευτελές χάπι, χωρίς αποδεδειγμένη επιστημονικά δράση, τονίζοντάς του ότι θα γίνει καλά. Ο γιατρός γνώριζε το χάπι, και δεν γνώριζε ότι θεραπεύει το έλκος. Επειδή όμως ήταν ευλαβικός προς τον Γέροντα Παΐσιο, λίγο αργότερα γιατρεύτηκε. Μετά από δύο χρόνια, αποδείχτηκε ιατρικά ότι το χάπι αυτό

θεράπευε το έλκος στομάχου».

- Περιγράψτε μας πώς γνωρίσατε τον Παΐσιο; Πότε συναντηθήκατε για πρώτη φορά;

«Γνωριστήκαμε το 1969, όταν βρισκόμουν ως φοιτητής στη Μονή Σταυρονικήτα, Τότε ο πατήρ Βασίλειος ο Γοντικάκης έστειλε εμένα και κάποιους συμφοιτητές μου στο Άγιο Όρος για να συναντήσουμε όπως μας είχε πει έναν Γέροντα.

Μας είχε πει μάλιστα να επιστρέψουμε στο μοναστήρι που διαμέναμε πριν πέσει ο ήλιος. «Διαφορετικά θα σας αφήσω έξω από το μοναστήρι και θα σας ρίξω κουβέρτες να κοιμηθείτε έξω. Αυτή είναι η τάξη του μοναστηριού», πρόσθεσε.

Εμείς γελάσαμε, και αναρωτηθήκαμε γιατί θα χρειαζόταν να επιστρέψουμε τόσο αργά στο μοναστήρι. Τι ήταν αυτό που θα μας κρατούσε τόσες ώρες;

Αφού τον είδαμε όλοι μαζί, στη συνέχεια τον συναντήσαμε και κατ' ιδίαν για να του πούμε τα προσωπικά μας. Εκείνος τότε είχε κάνει μία σοβαρή επέμβαση υγείας και βρισκόταν σε άσχημη κατάσταση. Αδύναμος και καταβεβλημένος μετά την επέμβαση στους πνεύμονες. Καθόταν σε μία πέτρινη πλάκα κάτω από μία ελιά κι εμείς απέναντί του. Εμείς παρά το γεγονός ότι μας είπε πως ήταν κουρασμένος, τον κρατήσαμε όλη την ημέρα νηστικό κάτω από τη ελιά, χωρίς να καταλάβουμε πώς πέρασε η ώρα έως τη δύση του ηλίου. Εκείνος μας έλεγε πράγματα που γλύκαναν την ψυχή μας, δίνοντας απαντήσεις ακόμα και σ' εκείνα, τα οποία δεν ρωτήσαμε. Όλα όσα ήταν προσανατολιστικά για όλη μας τη ζωή. Έβαζαν σε τάξη τη σύγχυση ως προς την αξιολογική διαβάθμιση των πραγμάτων και ως προς την πραγματική ζωή. Νιώθαμε μία πνευματική θέρμη και μία γαλήνη λογισμών».

- Ποια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά που προσδιόρισαν την πορεία σας, μέσω της επαφής μαζί του;

«Ήταν ένα πρόσωπο με ιδιαίτερο χιούμορ, γλυκός άνθρωπος και ευφυολόγος. Έλεγε πράγματα, τα οποία μου δημιουργούσαν αισιοδοξία και φιλικότητα. Όταν πήγα εγώ μου είπε: “Δημήτρη να φτιάξουμε μία επιχείρηση οι δυο μας”.

Τον κοίταξα παραξενεμένος. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ένας ασκητής μιλάει για επιχειρήσεις. Συνέχισε λέγοντας: “Να φτιάξουμε ένα εργοστάσιο. Ένα εργοστάσιο καλών λογισμών”. Και έφερε το εξής παράδειγμα: «Έχουμε ένα εργοστάσιο που φτιάχνει αγιοπότηρα, ό,τι υλικό και αν του βάλεις. Χρυσό, άργυρο, χρυσό. (ο καλός λογισμός). Απλώς θα διαφέρει η ποιότητα ανάλογα με το υλικό που χρησιμοποιούμε. Αν αυτό το εργοστάσιο είναι πολεμικό για να φτιάχνει βολίδες, τότε και λάσπη να του ρίξεις, χρυσό, άργυρο, πάλι πολεμικά βλήματα θα

παράγει(ο κακός λογισμός)».

Η αφετηρία όλων αυτών είναι οι λογισμοί με επίκεντρο τον άνθρωπο. Μας κινητοποίησε με ένα απτό παράδειγμα, διαχωρίζοντας το καλό από το κακό, πώς να μην κάνουμε «κακές» σκέψεις. Το παράδειγμα με τους λογισμούς του Παΐσιου μας έδειχνε πως ακριβώς είναι να κάθεται κάποιος με έναν φαρμακόγλωσσο στην παρέα, ο οποίος έχει να πει για όλα κάτι κακό. Απεναντίας είναι ευχάριστο να βλέπεις κάποιον ακόμα και σε μία κακή ενέργεια κάποιου, να βρίσκει ελαφρυντικά.

Ο Παΐσιος έφερνε το παράδειγμα ενός παιδιού, το οποίο πετούσε μία πέτρα και έσπαγε μία βιτρίνα. Και συνέχιζε, τονίζοντας ότι δεν είναι καλό πράγμα να κατακρίνουμε τους άλλους για μία συγκεκριμένη πράξη. “Μπορείς να σχηματίσεις έναν πόνο και μία συμπάθεια γι’ αυτόν και να θεωρήσεις τον εαυτό σου ότι είσαι χειρότερος από αυτόν που το κάνει”, μου είπε την πρώτη μέρα που τον γνώρισα.

Και το εξηγούσε λέγοντας ότι αυτός προήλθε από ένα δυσμενές περιβάλλον. “Επομένως θα μπορούσε να είχε σπάσει δέκα κεφάλια την ημέρα, πετώντας την πέτρα, αλλά δεν το έκανε. Έσπασε μόνο μία βιτρίνα. Εσύ μεγάλωσες σε ένα ιδανικό περιβάλλον και θα έπρεπε με τα εφόδια που έλαβες να κάνεις δέκα θαύματα την ημέρα, αλλά δεν το κάνεις. Επομένως, τι σε κάνει καλύτερο από εκείνον; Πόσο αξιοποίησες τα αγαθά που έλαβες από το σπίτι σου;”.

Έτσι μπορείς να βάλεις τον εαυτό σου κάτω από αυτόν, αντιμετωπίζοντάς τον με συμπόνια, από τη στιγμή που αυτά τα χαρακτηριστικά και η οργή που εκφράζει προέρχονται από το περιβάλλον του. Είχε μία αγαπητική διάθεση προς όλα τα πράγματα, ενώ στον εαυτό του χρέωνε ότι δεν έχει αξιοποιήσει την προσφορά του Θεού σε αυτόν.

Η αγάπη του Παΐσιου ήταν θεϊκή. Εκείνη η άκτιστη αγάπη του Θεού που ζούσε και όχι η απλή ανθρώπινη αγάπη. Η αγάπη του μας αλλοίωνε πνευματικά όταν περνούσε μέσα μας. Γι’ αυτό μας ενέπνεε και μας καλλιεργούσε το συναίσθημα αυτό τόσο προς το Θεό, τον πλησίον και την πατρίδα.

Ήταν ταπεινός ο ίδιος και ήθελε την αρετή που διέθετε να την κρύβει. Αυτή την ταπεινότητα τη μετέδιδε στη διάρκεια της συζήτησης και σε όποια κατάσταση και αν βρισκόταν ο συνομιλητής του θα έφευγε παρηγορημένος και κατευνασμένος. Ακόμα και όταν έφευγε από κοντά του, γιατί προσευχόταν για εσένα, ακόμα και όταν απομακρυνόσουν. Ό,τι καταγραφόταν μέσα του το έφερε ακόμα και πολύ καιρό μετά μαζί. Όταν τον επισκεπτόταν κάποιος ξανά, ρωτούσε για το πρόβλημά του και θυμόταν κάθε λεπτομέρεια».

- Πώς αντιμετώπιζε πρόσωπα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό; Βλέπουμε πολλές, πηγές ή φορείς της Εκκλησίας να αφορίζουν την ομοφυλοφιλία. Σας αναφέρω ως πρόσφατο παράδειγμα τον

μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, ο οποίος σε συνέντευξή του ανέφερε ότι δεν αποδέχεται τους ομοφυλόφιλους στους κόλπους της Εκκλησίας.

«Όταν ήμουν φοιτητής ήταν στη μόδα το κίνημα των χίπηδων με τα μακριά μαλλιά, τις φαβορίτες, τα παντελόνια καμπάνες. Έβλεπα τότε στο καλύβι που τον επισκεπτόμουν να πηγαίνουν αυτοί οι άνθρωποι. Εγώ είχα μία αυστηρή θεώρηση απέναντί τους και τον ρώτησα τι έλεγε σε αυτούς τους ανθρώπους.

Μου απάντησε ότι δεν τους έλεγε κάτι για την εμφάνισή τους. Αντιθέτως μου είπε ότι «εγώ δεν μένω σε αυτά, αλλά στην εσωτερική τους κατάσταση». Τους μιλούσε με πολύ αγάπη γι' αυτά που είχαν μέσα τους, αλλά επειδή τα έλεγε με αγάπη και πόνο, εκείνοι γνώριζαν τον εαυτό τους από αυτά, τα οποία άκουγαν.

«Εγώ κοιτάζω να τακτοποιήσω την εσωτερική τους κατάσταση. Τα άλλα τα τακτοποιούν αυτοί από μόνοι τους. Μάλιστα, όταν ξαναέρχονται σ' εμένα, έρχονται αλλαγμένοι και εξωτερικά», σημείωνε τότε ο Γέροντας. Όπως καταλαβαίνετε δεν ενδιαφερόταν για το περιτύλιγμα. Ήξερε να προσφέρει ένα πνευματικό σοκ σε όσους είχε απέναντί του. Είχε την ικανότητα να περνάει την αγάπη το Θεού στον άλλο. Δεν μιλούσε για το πάθος ή την αμαρτία του συνομιλητή του. Αντιθέτως, συζητούσε μαζί του άλλα πράγματα, τα οποία ο εκείνος μέσα από τα πάθη του αναζητούσε. Στη συνέχεια αντιλαμβανόταν ότι αυτό που ζητούσε, το έκανε από λάθος δρόμο - αναζητώντας την ευτυχία ή οτιδήποτε άλλο.

Ο Παΐσιος εξομολογούταν ότι «εγώ θα προσεύχομαι για 'σένα» και ζητούσε από αυτόν που είχε απέναντί του να κάνει κι εκείνος με τη σειρά του κάτι μικρό, ανάλογα με τις δυνάμεις του. Έτσι, ο συνομιλητής του Παϊσίου έφτανε στο σημείο να αρνηθεί το πάθος του ως καρκίνωμα. Κι αυτό το πετύχαινε χωρίς να ασκεί στείρα κριτική σ' εκείνον.

Αν θέλετε να σας απαντήσω θεολογικά, γι' αυτό που σήμερα η κοινωνία ονομάζει σήμερα «διαφορετικό», θα σας πω ότι στην Εκκλησία δεν μπορούμε να υιοθετήσουμε την έννοια του διαφορετικού επί ίσοις όροις, πέρα από τον άνδρα και τη γυναίκα. «Ο Θεός εποίησε άρρεν και θήλυ», δεν εποίησε άλλο φίλο. Αυτό είναι μία αρρώστια που έχει τις αιτίες και τις εξαρτήσεις της».

- Ο Παΐσιος όμως αποδεχόταν τους ομοφυλόφιλους, ενώ η Εκκλησία ως θεσμός δεν αποδέχεται την ομοφυλοφιλία...

«Η Εκκλησία αποδέχεται τους πάντες, καθότι ο Θεός ήρθε για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι γίνεται αποδεκτός κανείς μέσα στην Εκκλησία, εάν αυτός είναι κλειστός στις προδιαγραφές που θέτει η Εκκλησία.

Είμαστε στην Εκκλησία γιατί βαπτιστήκαμε. Από εκεί και πέρα δεν σημαίνει ότι υπάρχει μία μηχανιστική μαγική λειτουργία, από την οποία παίρνουμε εμείς τη ζωή του Χριστού, υπό οποιουσδήποτε όρους. Όταν λοιπόν ο νους μας είναι ακάθαρτος – και είναι ακάθαρτος όταν φεύγει από τον Θεό και συνεργάζεται με τον διάβολο –, τότε μπορεί να είναι οργανικά στην Εκκλησία, αλλά δεν είναι ζωντανός. Παράδειγμα σε ένα δέντρο υπάρχουν και αρρωστιάρικα κλαδιά, ξερά. Το δέντρο όμως είναι εντάξει.

Αυτοί οι άνθρωποι, όποιοι κι αν είναι, με όποιες αμαρτίες και αν φέρουν, ακόμα και αν έχουν βαπτιστεί στην Εκκλησία, δεν σημαίνει ότι αφορίζονται. Εκείνοι έχουν αφορίσει την Εκκλησία. Αν όμως μετανοήσουν, έχουν τη δυνατότητα να έχουν αυτή την παροχή ζωής και να συμμετέχουν σε αυτήν.

Η Εκκλησία πάντως, έχει μιλήσει για την ομοφυλοφιλία τόσο στην Παλαιά Διαθήκη με τα Σόδομα και τα Γόμορρα, όπου αναγράφεται εκεί ποιο ήταν το είδος αυτών των ανθρώπων και γιατί τους κατέστρεψε ο Θεός. Επίσης, ο Απόστολος Παύλος στην Καινή Διαθήκη λέει ότι ενόσω εμμένουν σε αυτές τις αμαρτίες, το να νομίζουν ότι θα έρθουν στη ζωή, παίρνοντας τη ζωή της Εκκλησίας, είναι σφάλμα. «Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι», σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο.

Δεν μπορεί να παραμένει κάποιος, μοιχός, φονιάς, ομοφυλόφιλος, όσα δεν επιτρέπει ο Θεός στις ανθρώπινες προδιαγραφές και να πιστεύει ότι μπορεί να σωθεί».

- Σε κάθε περίπτωση όμως δεν συγχέουμε έναν φονιά με έναν ομοφυλόφιλο.

«Για την Εκκλησία είναι το ίδιο. Έχει μία τάξη αμαρτημάτων. Αυτή η τάξη έχει ανάλογα επιτίμια. Ο πόρνος, ο μοιχός, ο φονιάς και ο ομοφυλόφιλος βρίσκονται στην ίδια κατηγορία. Η ομοφυλοφιλία εντάσσεται στα θανάσιμα αμαρτήματα της Εκκλησίας. Αν όμως μετανοήσει η Εκκλησία μπορεί να τον δεχτεί».

- Θα δεχόταν ο Γέροντας Παΐσιος να πάει τότε κοντά του κάποιος με σκισμένα ρούχα, σκουλαρίκια; Δεδομένου ότι όλα τα μοναστήρια επιβάλλουν έναν ενδυματολογικό κώδικα για όσους θέλουν να τα επισκεφθούν.

«Μιλάμε για ένα θεσμό και ένα πρόσωπο. Δύο διαφορετικά μεταξύ τους πράγματα. Ως πρόσωπο, επειδή ήταν ασκητής και δεν έχει «βιτρίνα» θεσμού, δεχόταν τους πάντες και το ξέρω. Εκτός από κάποιον ο οποίος πήγαινε με πονηρία. Όπως κάποτε ένας ρωμαιοκαθολικός ιερωμένος, ο οποίος ντύθηκε ορθόδοξος. Ο Παΐσιος τον κατάλαβε και τον έδιωξε λέγοντας: “Αφού δεν είσαι παπάς γιατί κάνεις τον παπά και έρχεσαι εδώ; Φύγε δεν σε θέλω!”. Το μοναστήρι από την άλλη πλευρά μπορεί να θέτει μία τάξη ευπρέπειας. Δεν μπορεί να πηγαίνει μία γυναίκα με το σορτς.

Είναι εσφαλμένο αυτό που είχε πει ο μακαριστός Χριστόδουλος “ελάτε στην Εκκλησία όπως είστε”. Όχι κατά την άποψή μου, αλλά κατά τα λόγια του Χριστού. Ο Χριστός δεν μας κάλεσε να πάμε στην Εκκλησία όπως είμαστε, αλλά όπως Εκείνος θέλει. Γι’ αυτό είπε ότι “όποιος θέλει να έρθει σ’ εμένα να αρνηθεί τον -κακό- εαυτό του”. Ο Χριστός δεν ενδιαφέρεται για οπαδούς. Ενδιαφέρεται για ανθρώπους που έχουν τις προδιαγραφές της ζωής, της κοινωνίας. Και βέβαια δεν ενδιαφέρεται για τα εξωτερικά γνωρίσματα. Θέλει όμως να αρνηθούμε τα στοιχεία εκείνα, τα οποία εκείνος δεν δέχεται.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα που μου ανέφερε μία γνωστή μου Ηγουμένη. Μία ημέρα μετά τα όσα είχε πει τότε ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, πήγε ένα ζευγάρι στο μοναστήρι. Ο άνδρας με το σορτς και η γυναίκα με το μπικίνι. Άνοιξαν την πύλη του μοναστηριού, ρωτώντας το ζευγάρι τι ήθελε. “Περνούσαμε από εδώ, δεν ξέραμε ότι έχει μοναστήρι, πηγαίναμε για τη θάλασσα και είπαμε να προσκυνήσουμε”, είπε το ζευγάρι. Όταν τους απάντησαν ότι δεν μπορούν να προσκυνήσουν, από τη στιγμή που δεν ήταν ευπρεπώς ενδεδυμένοι, εκείνοι επικαλέστηκαν τα λόγια του Χριστόδουλου, ο οποίος είχε καλέσει τον κόσμο να πάει “όπως είναι”. Στη θάλασσα κανείς δεν θα τους παρεξηγούσε. Η αδιακρισία τους όμως επέβαλλε ότι επειδή «έτσι» ήταν εκείνη τη στιγμή, θα μπορούσαν να επισκεφθούν το μοναστήρι. Κάποιος άλλος θα θελήσει να πάει εντελώς γυμνός. Κι αν εκείνος δεν έχει πρόβλημα, έχουν όμως οι υπόλοιποι.

“Οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω”, ἔλεγε ο Απόστολος Παύλος. Δεν μπορούμε να ανατρέψουμε τα πάντα επειδή ο Θεός μας δέχεται. Παρά το γεγονός ότι ερχόμαστε γυμνοί στον κόσμο δεν σημαίνει ότι όσα ενοχλούν τον άλλον στην εν Χριστώ Ζωή θα τα αποδεχόμαστε».

Πηγές: korinthostv.gr- impantokratoros.gr